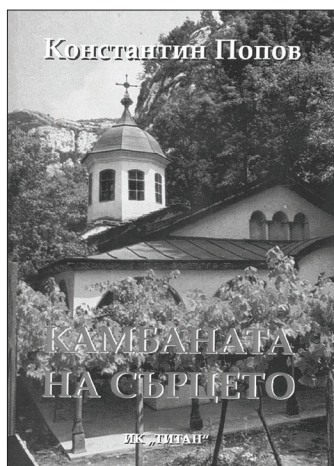

ЕДНА СЪКРОВЕНА КНИГА

Константин Попов.
Камбаната на сърцето. София, 2012.

Всяка книжовна изява на Константин Попов – книга, есе, отзив, рецензия, интервю – събужда празнично чувство у този, който се запознае с нея и който познава автора. Мога да изчерпя оценката и за новата книга „Камбаната на сърцето“ с простата, но ясна и точна квалификация на М. Виденов в предговора – „съкровена книга“, „интересна книга на мъдър човек“. Това е казано много вярно и вероятно е достатъчно.

Но тъй като желанието ми е повече хора наистина да се докоснат с прочит и сърце до тази приятна и мъдра книга, искам да кажа още няколко думи за нейната съдържателност и емоционален заряд.

И във въведението на М. Виденов, и на корицата се казва, че книгата обхваща спомени, есета, отзиви за автори на добри български книги, словесни портрети на личности, за които К. Попов преценява, че трябва да се говори и да не се забравят. Но преди всичко това е изблик на една богата и емоционална душа, която върви през живота с любов и прошка, с очи, отворени за красивото, скътано в какво ли не, върви жизнерадостно, напук на всичко! Защото този живот, през който близо девет десетилетия върви Константин Попов, както често преценяваме и отбелязваме в разговорите си, е

изпълнен с много болки и нещастия, с безмилостна жестокост, престъпност, бездуховност, с постоянни разочарования от недостиг на приятелство, на обич и вярност, на справедливост, на достойнство и самоуважение у иначе привидно заслужили и уважавани хора; този живот пречупва мнозина и ги кара да забравят понятието „ближен“, прави ги „преклонени главички“, жалки егоисти и дори „вълци един за друг“, за да получат жалки трохи и запазят относителното си спокойствие; принуждава ги да се свият в черупката си и да останат слепи за красотата на природата, за изкуството, за дребната, но красива проява, за болката или пък за богатството на душата.

Съвсем обратна е нравствено-емоционалната реакция на автора на книгата, макар че той живее същия този живот. Защо ли? Защото, както и сам правилно е почувствал, неговото сърце е една камбана, която звъни благозвучно, отзовава се на доброто и красотата, които са също навсякъде в заобикалящата действителност: и в книгите, и в природата, и в родното място и семейството, и в хората, чиято памет съхранява добри спомени, и в езика, това велико и неразгадаемо независимо от всичките ни усилия човешко дело, който непрекъснато изнаендва с начина си да отразява човешката същност във всичките ѝ подозирани и неподозирани изяви. К. Попов е преди всичко много богат душевно, благороден и добър човек, затова в словесните му изяви блика добро и мъдрост. Но той е и езиковед, защото от млади години е проникнат от съзнанието, че „Словото произва целия ни живот. Без спомените и без Словото ние сме Нищо. Словото е средство за духовно израстване, то всякога е извисено и извисяващо.“ Ето защо той посвещава духовната си енергия в изследване на красотата и богатствата на словото – българското или руското, на постижения на редица бележити творци на художествено слово.

К. Попов ясно е осъзнал, че в детството от майката и семейството се е научил да вижда „драгоценните и без-

платни извори на радост в красотите на света: цветето, славейчето, чучулигата, лястовицата, синигерчето, кучето, котката, ясенът, борът, чуката, причудливите облаци, песента, хубаво изработената вещ, увлекателната книжка, благородството на духа, сладките народни приказки, труда на нивата или в гората, готовността да послужиш на близки, добрата дума, светлите помисли, обичта към хората и т.н.“ (стр. 105).

И може би и заради това непрестанно душевно обогатяване и пречистване чрез долавяне и поглъщане на красивото в привидно грозния живот Попов изглежда винаги бодър и млад и възрастта заобикаля далеч от него.

Дълбочината на душата и размишленията за нравствените ценности са приоритет на т. нар. „социално-етични и литературни есета“. Авторът отделя и поставя високо редица истински ценности, но на първо място не пропуска да постави собствения живот, който е значим, когато е осмислен и когато може да оцени доброто, красивото, възвишеното. Втората неизменна ценност

е обичта („С обич е лек животът“). Колкото и опитност да е натрупал човек, има какво да научи от размислите на К. Попов в тези есета – за възмездие, за наказанието на родителите с престъпни деца, за усмивката, за страданието и творчеството, за младостта и старостта... Той умее да види с мъдрост и да осмисли с човечност всяка дребна случка в живота си. Безценни са спомените за неговите учители, приятели, съселяни и други близки хора, от които той се е възхищавал; точни и съдържателни са поместените рецензии, впечатляват афоризмите на този задълбочен мислител, с които книгата завършва. За това няма безинтересна страница, нещо повече – много текстове от книгата могат да се препрочитат неведнъж.

Искрено възхищава не само плодотворният живот на Константин Попов, но преди всичко неговата голяма житейска дълбочина и мъдрост. Новата му книга е безценна, защото неизбежно обогатява духа, душата и мисленето.

ЕМИЛИЯ ПЕРНИШКА